

Ιάκωβος, ο νέος ασκητής, γεννήθηκε το 1920 στα αγιασμένα χώματα της Μικρασιατικής Μάκρης από γονείς ευσεβείς και ανδρώθηκε στο χωριό Φαράκλα της Εύβοιας.

Από μικρή ηλικία ξεχώριζε στο χωριό του για την πολλή ευσέβεια και σύνεση, ώστε όλοι τον αποκαλούσαν “πάπα-Ιάκωβο. Αν και αποστερήθηκε την κοσμική σοφία, πλουτίσθηκε δαψιλώς από τη σοφία του Θεού.

Καθαγίασε την εποχή μας με τη θεοφιλή πολιτεία του στη μονή του Οσίου Δαβίδ, όπου ασκήτευσε επί σαράντα συναπτά έτη και αναδείχθηκε σε πρότυπο ταπεινώσεως και αδιάλειπτου προσευχής, διακονώντας την ημέρα τους πατέρες της μονής με περισσή αγάπη και αγρυπνώντας τη νύκτα στο ασκητήριο του Οσίου Δαβίδ.

Ως ηγούμενος της μονής επί δεκαέξη έτη την ανέδειξε φάρο τηλαυγή της Ορθοδοξίας, προσελκύοντας πλήθος μοναστών και πιστών.

Βράχος ακλόνητος υπομονής και πραότητος δείχθηκε, ισοστάσιος των παλαιών ασκητών, διακρινόμενος για την απλότητα και διακριτικότητά του. Προικίσθηκε με προορατικό χάρισμα και με την προσευχή του εστήριξε και εθεράπευσε πολλούς.

Όασις πνευματική η παρουσία του στον κόσμο, ανέψυχε τους οδοιπόρους της ζωής και ξεκούραζε τις ταλαίπωρες ψυχές, παρέχων φιλοξενία σε κάθε προσερχόμενο.

Στύλος φωτειδής γενόμενος αρετών, εφώτισε την εσκοτισμένη γενεά μας με τις χρυσόλαμπες ακτίνες των λόγων και των έργων ευποίας του. Άφησε τον κόσμο τούτο, για να εορτάση τα προσωπικά του Εισόδια στην Βασιλεία των Ουρανών, ανήμερα των Εισοδίων της Θεοτόκου του 1991.